

»Moral, gospoda,« kliče Zarnik. »Der Bier, die Wein und das verfluchte Liebe haben schon manchen auf den Hund gebracht.«

»Kako ostudno mežika,« se jadi Simon. Lepa gosa Reinlein ob njem pa je vsa razigrana.

»Allerliebste Dervedasmoral.«

»Nicht weit her,« pregovarja Simon, »aus Benedix vielleicht wie auch sein langer Jericho.«

»Ach, das möchte ich kennen. Humorstisches lieb' ich gar so sehr.«

»Sie liebet gar so sehr,« se vznjuje Tine v novo šalo. »Ne bo nič, precejena. Tomanjci smo grozni. Nobeni prepeličarji. Slovenec samo Slovenko snubi. Ali je tako ali ni?«

»Pravo!« rjove nekdo. Dunajčanka se nagne k Simonu.

»Was hat er denn gesagt?«

»Er wird grob,« sodi Simon. Zarniku zalije bledota lice. Debele ustnice mu trepetajo. Simonu je všeč, da ga je užalil.

»Gospoda,« krikne Zarnik, »prosvedujem! V naši družbi —«

»Halt's Maul!«

»V naši družbi se ne ženimo z Nemkami.«

»Lauskerl.«

»V naši družbi, gospoda, se tudi nemško ne govori.«

»Pač pa kvantá in žali.«

»Meželj!«

»Terzit!«

»Nikodem déla Blatna.«

* * *

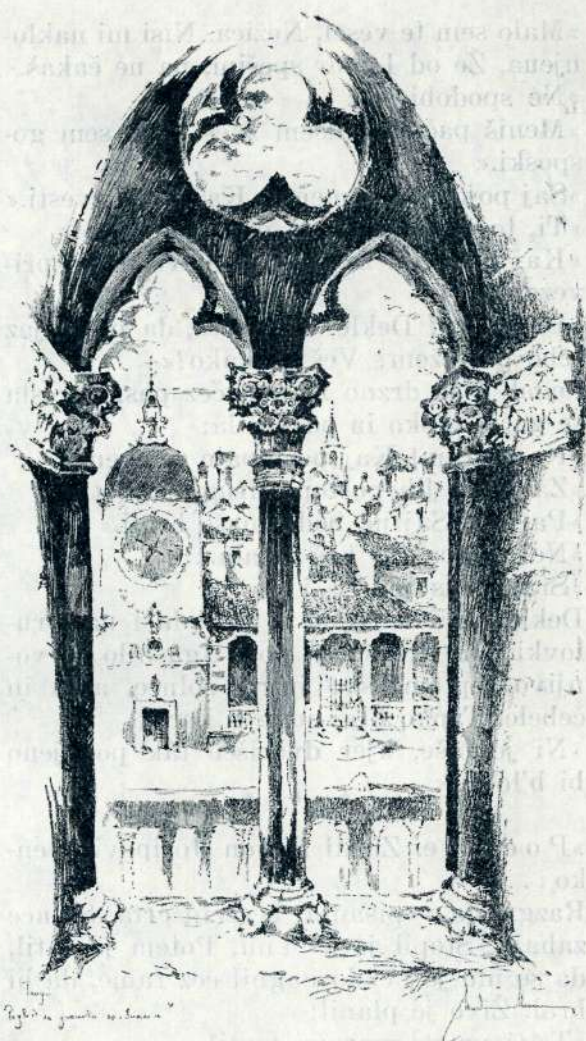
»Zarnik je sirov,« trpi Simon v sanjah in meni, da sodi bedech, »a je zdrav. Resnico trdi. Sami prepeličarji smo. Rodoljubje nosimo na trg. Besede kramarske imamo. O domovini govorimo in sanjamo o zlatem teletu. Ves svet bomo z leti obljudili s svojimi don Kišoti iz Blatne vasi. Žalostna nam majka! Ljudstvo brez hrbtenice; pevci, pivci in samó tihi nikdar. Babe. Dedei v kikljah, fej!...«

Simon se čudi in je nekdo drugi, ki govori in mu glas prehaja v zasmehljivo pesem.

»Herr Orendur, Herr Orendur! Erklär' Er mal diesen Zwiespalt der Natur.«

»Babe!« trpi Simon in se prebujajo...

* * *

VL. KIRIN: TROGIR Z ZVONIKA SV. IVANA.

Budi se v vonjivo septembrsko jutro maledga Šmarna. Solnce v meglicah, ajda, čebele. Od Kranja in Šmartna zvonijo k deseti maši. Samecat gre čez Labore in srečuje ljudi z Brega in Drulovke. Sto prijetnih srečanj. Pa ugasne radost. En pepelnato rumen obraz, ene zaskrbljene oči. Kolera? Neumnost! Kdor se je ne boji, je ne dobi. Pa tudi tobak prija. Prijetna je viržinija v rosnem dnevu. Samo še malo prijetne družbe. Vsaj do Brega. Da bi voz priropotal z mlado deklinjo in bi prisedel.

»Anica?«

»Metka.«

»Pa še sama?«

»Kako pa.«

»Šmentano. Pa fletna tako...«

»Cesta so sanje,« misli Simon. »Neumne, a pot prikrajšajo...«

* * *